

Isä yrittää taas kontrolloida välinpitämättömyydellään. Hän ei katso päin, ja jos katsoo, ilmeettömyyden takana hehkuu halveksunta. Ei puhu, ei halua. Joskus menee viikkoja kun olen pelkkää ilmaa. Osoittaa vain sormella suihkuun ja syömään. Koskaan hän ei ole lyönyt, vaikka on ärtynyt minun kärsivällisyydestäni. Tiedän olevani hänelle rakas. Ja se tekee minut vahvaksi.

Isoisä asuu yläkerran vintissä. Aina välillä, useimmiten silloin kun meillä menee isän kanssa paremmin, sieltä kuuluu Jumalan sanaa ikään kuin se liittyisi jotenkin minun kasvattamiseeni. Hän ei ymmärrä enää nuoruutta. Dementikko. Faijan oikuttelua alkaa riittämään: hiivin olohuoneen ovelle. Yle-Teema väläyttelee pimeää huonetta ja isä on nojautuneena eteenpäin kuin yrittäisi olla osa ohjelmaa. "Tanssimaan", minä kuiskaan. Hän värähtää; olen jo voittanut. Jos Teemalta tulisi mainoksia, suostuttelu olisi helpompaa. Nyt isä on paikoillaan. Dokumentti on hypnoottinen. Mutta pian kahvimukiton käsi alkaa hamuilla sanomalehteä. Se taivuttaa ylänurkkaa ja silloin takaraivo liikahtaa. Kyllä, isä. Maanantai. Tanssistudio on auki. Mykkäkoulu johtuu siitä että viime kerralla annoin mennä ja ylitin koreografian. Ponnistin vaarallisen piruetin enkä pelännyt nilkkojen puolesta. Se onnistui. Mielikuvaharjoitteluni tuli todeksi. Paloin riemua, lihakseni herpaantuivat jännityksen ja ramppikuumeen lauettua, ja kun katseeni alkoi taas kohdistua, en löytänyt isää yleisöstä. Olin nolannut hänet täydellisesti. Televisio on yhä päällä. Asento palautunut vanhaan kumaraan. Nyt on minun vuoroni värähtää. Isä ei ole koskaan vastustanut näin pitkään. Rannekello anoo katsetta sekunti kerrallaan liikkumattomassa kädessä. Se huutaa ääneti. "Vapaaehtoinen selibaatti vapauttaa ajattelun", joku muka-tutkija todistelee. "Amen!" kuuluu yläkerrasta. Miten Vaari kuuli sen? Olisi hiljaa. Ei auta yhtään. Jalat nykivät malttamattomina. Isä näyttää melkein suolapatsaalta. Hän elää vain minun kautta, ainoan poikansa. On pakko sanoa se: "Minä tottelen tällä kertaa. Saat kunnian. He odottavat meitä" Lupa huoneessa harjoitteluun irtoaisi helpommin, mutta vaikka dirty dancing-, fame-, black swan-, lambada- ja billy elliot-julisteet yrittävät luoda tunnelmaa, siellä on liian ahdasta. Eikä Vaari tykkää jumputuksesta. Sitä paitsi Studio Liang'ssa käy muita vanhempia joiden kanssa isä voi tuntea ylpeyttä jälkikasvun taituruudesta. Ja eronnut neiti Savinen, keimailija. Aivan samassa hetkessä suolapatsas nytkähti, vilkaisu kelloon, naps, teevee hiljeni, housujen ja maton kahinaa. Hikinen kämmen laskeutui olkapäälle: "Mennään. Eletään vähän." Hän nauttii ajamisesta; auton hallinta tekee isän ylpeäksi. Meillä oli ennen farmari, mutta jostain sattuman oikusta - ehkä ohjelma televisiossa tai naapuri - hän alkoi säästää kelan tuista urheiluautoon. Se oli tuskallista: lomat karsiutuivat, samoin kulttuurihuvitukset ja mäkkiiruut. Lehdet peruutettiin, internetin ja puhelimen käyttö typistyi kymppin prepaidiksi. Isä säästi jopa ruuan laadussa, eikä meillä ollut helkutti rahaa edes kaupan purkkakoneeseen. Hän lihoi mutta urheiluauto lähestyi. Niinpä isä nyt käsi ratilla, toinen vaihdekepillä, hymyilee liikkeiden ikkunoille, joissa tummansininen opel calibra ui ja hyppii kuin metallidelfiini. Seinistä mörähtelee Simonsin tehoputkisto; madallus ja Lostboyn korisarja ovat muuttaneet normiauton viisi senttiä asfaltin pinnasta kelluvaksi avaruusaluukseksi - delorianiksi; 18 tuumaiset mustat alumiiniekot kimaltelevat pyöriessään ja kattoikkuna on auki kuin evä. Edessä loistavat enkelinsilmät, takana chrystal-valot ja subwooferissa jymisee Michael jackson resonanssin rajoilla. Voi isä, kumpi meistä on se vanhempi? Hän saa valita reitin, minä määrään määränpään. Hän huokaisee avatessaan tutun studion oven. Osa hänen innottomuudestaan meinaa tarttua minuunkin. "Nämä koreografiat on jo nähty", hän varmistaa, "ja samat opettajat vuodesta toiseen." Studio antoi kuukauden ilmaiseksi, mutta sopimuksen muurahaispräntti velvoitti kahteen vuoteen. "Unohdat sen kun näet minut liikkeessä" Hän hymyili vähän. "Totta. Aikansa kaikella. Kuinka kauan - emme tiedä." Hypähtelin kohti pukuhuonetta. Isä yritti aina puhua syvällisesti, kai siksi että muistuttaisi meille

olevansa se joka tekee päätökset. Se viisaampi. Katson kun hän ahtautuu salin ovesta ja arvaan hänen etsivän käsiinsä johtajattaren, madame Liang'in. Venyttelen itseni lämpimäksi. Estradin ovi on raollaan. Tunnistan klassisen kappaleen joka elää kuin balettitanssija. Studion hien ja paneelien tuoksu panee veren kiertämään ja lattian töminä ulottuu jalkoihini: ne alkavat täristä. Tauko. Aplodit, ja sitten kuulen sen; monitorvisen alkujulistuksen, petollisen hillityn pianon, jonka toisiaan toistavat c-molli-iskuparit virittävät kaikki jänteeni. Minä hengitän - kasvan. Samalla kun avaan oven, ajan isän mielestäni, ja siinä silmänräpäyksessä tyhjän oviaukon ilmavirrassa kajahtavat sanat: "This is the end." Kotimatalla rakas isäni pudottaa räjähteet niskaani. "Et tanssi enää tuossa studiossa." Katson suoraan eteeni. Jalat vielä sykkivät täydellisen onnistunutta modernia double jeté entrelacéa. Isä puhuu vierasta kieltä. "Meillä ei ole varaa." En ehtinyt edes aloittaa kysymystä kun hän jo vastaa: "Johtajatar rakastaa sinua. Kenenkään muun kohdalla hän ei haukkonut henkeään. Muu yleisö tuijotti tanssiasia lumoutuneena, Peter. Minäkin." "Mutta meitä huijattiin sopimuksessa." Hän ei jutellut heleän neiti Savisen kanssa. Ja jos jutteli, ei lämmennyt. "Entä sopimus? Mitä madame sanoi?" "En raaskinut häiritä. Ilmoitan sähköpostilla että luulin alaehtorivejä koristekuvioiksi. Niin kuin luulinkin." "Myydään auto", erehdyn sanomaan. Kyseessä olevan kulkuvälineen renkaat lakkasivat pyörimästä. Turvavyöt kiristyivät ja Calibra ulvoi tuskasta asfalttia vasten. Olen hetken kuin E-kirjain kuppi-istuimessa, kunnes lukkojarrutuksen tappama liike-energia luovuttaa raajani jälleen maan vetovoimalle. Kumin käry, Ylen Klassinen, veren kohina korvissa ja sekunti joka venyy ja venyy. Katsomattakin tiedän isän laajenneet sieraimet, suun ja silmät jotka tuijottavat minua. Onneksi takana ei ollut ketään. Odotan sivallusta; kädestä tai suusta. Jotain sellaista kuin "... ja heittäisin kaiken hukkaan?" tai "tiedätkö miten paljon olen kärsinyt?" mutta painava odotus loppuu ääneen: "Millä sitten veisin sinut harjoituksiin?" Sitä en tullut ajatelleeksi. Ovela vastaus, isä. Vaakakupissa ovat hänen ylpeytensä joko minun menestyksestäni tai hänen työnsä tuloksesta. Hän sävähtää omaa vastaustaan ja virinnyt toivoni murskaantuu yhtä varmasti kuin hän runttaa kaasun pohjaan ja jatkaa asfaltin mustaa alleviivausta. Kuinka pitävä sopimus oli? Riittääkö isän vakavuus käräjille asti? Kun madame Liang tulee seuraavana päivänä käymään ovella, kuulen ikkunastani lyhyen keskustelun: "Is it sure?" ja sitten napakalla suomella: "on", enkä tiedä tarkoittavatko he oikeusjuttua vai luovutusvoittoa. Joka tapauksessa vintiltä kuuluu "Amen!" Seuraavina viikkoina emme juuri juttele; isä on vahvana päätöksessään, ryhti parempi ja käy ulkona enemmän. Pelkonsa, että oli suorastaan tuhonnut lahjakkaan lapsensa ja mahdollisesti myös tanssistudion tulevaisuuden, hän peitti hyvin. Mutta se oli siellä. Ihmiset puhuvat. Minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin harjoitella huoneessani. Siitä en luopunut, eikä isä kieltänyt. Yritti ensin, mutta huomasi jälleen tanssin olevan minulle elintärkeää. Äiti oli sanonut, että seuraa vaistoja ja jättänyt meidät. Antoi elämänohjeen jota itse seurasi. Sinänsä kunnioitettavaa. Kolmannella kesälomaviikolla alkoivat oireet. Olin menossa aamupalalle kun löysin isäni eteisestä selailemassa keltaisia sivuja. Hän nosti vetisen katseensa suoraan minuun. Perkeleen tanssijulisteet, tulin ajatelleeksi. Isä tunsu vastuuta minusta. Autokin oli jäänyt vahaamatta. Jähmetyin niille sijoilleni, kun isä, kädet vapisten, näppäili numerot ja lausui hetken päästä: "Haloo? Onko Dance Club AnneMarja?" Liangista ei ollut kuulunut mitään - ehkä sopimus oli vain unohdettu, vältetty hankalat lakitapaamiset. Nyt sain tilaisuuden. "Hienoa. Tulemme huomenna koetanssiin." Hän rakastaa minua sittenkin! Hän haluaa nähdä uuden tanssinopettajan ilmeen kun vaatimaton poika yllättää lahjakkuudellaan. Ehkäpä DC Annemarjan kanssa löytyy yhteinen kieli. Olisi pitänyt arvata: isä yritti vain loiventaa. Tuntui hyvältä antaa mennä salissa, peilien ja elävien ihmisten edessä, mutta hyvästit olivat liian lyhyet

ja palasimme hiljaisina kotiin. Armopala ei auttanut. Päinvastoin. Hän lohdutti peittämällä palkintokaapin ja vähätteli nyppimällä nastat julisteistani. Pitäisikö olla pelkkä veltto pleikkarizombie?! Miksi hän käyttäytyy näin? Liang on kaupungin paras tanssistudio. Kysymys ei voi olla pelkästään rahasta? Kaupungilla isä piti selkänsä suorassa, silmät valppaina vaikkakin surullisina. Kävimme vain kirjastossa, apteekissa ja ruokajonossa. Hän tuntui vapautuneemmalta; apteekissa hän jopa puhui ja naurahti ihan silmiin katsoen, mutta muuten minusta oli tullut taas näkymätön. Kotona oli toisin: silmät sammuivat, ryhti valui pois ja verettömät kädet tutkivat vanhoja tanssivideoitani. Hän selaili keltaisia sivuja, muttei koskenut enää puhelimeen. Iltaisin kuulin tukahdutettua itkua. Aivan kuin joku olisi kuollut. Vaari? Ei, hänelle vietiin yhä ruokaa. Vasta kun televisiosta paukahti eräs ilta kauniiden ja rohkeiden tunnusmusiikki, päätin että nyt riitti. Nykäisin palkintokaapin esiin, kiinnitin julisteet ilmastointiteipillä. Ensi kerralla repeää tapetti, ajattelin ja työnsin Alice Cooperin Dragontowin soittimeen. Jos Vaari saa kohtausten niin sitten saa. Minun on tanssittava. Soitin ja vahvistin ovat päällä, ääni asetettu auringonnousun suuntaan. Valitsen kahdeksannen raidan ja painan playta. Rummut räjähtävät, ikkuna huojahtaa ja pokaalit kilisevät toisiaan vasten. Vaari ei huuda. Tai jos huutaa sitä ei kuulu. "Now i don't know but I've been told" Alice messuaa. Aina kun pyörähdän, näen julisteeni. Olen silti yksin. "There's a nun having fun and she lost her soul" Taivutan vartaloani synkässä mutta hedelmällisessä sykkeessä ja yritän unohtaa tanssistudion tilan ja tuoksun. Huoneeni on riitettävä. Taitoa on pidettävä yllä. "She got cash, she got laid" Sisar Saara, ajattelen. Nunna. Musta puku joka kerää auringon lämpöä. Sairaanhoidajilla on valkoinen asu. "Now she's dealing with me and she's gonna get paid" Niin kuin apteekkareilla, muistan. Jonain päivänä pääsen ammattilaiseksi ja isä on ylpeä. Ehkä Vaarikin. Mitä hän oli naurahtanut apteekissa? Musiikkikappale vyöryy raskailla sanoilla päälle, sen voi tanssia miten vain, antaa tunnelman viedä. "She got caught with th bishop" Mutta isän hymy ei sopinut silmien ilmeeseen kun hän vilautti reseptilääkkeitä ja heitti: "Tämä salpaaja ei salvannutkaan ihan kaikkea!" Tiesin verenpainelääkkeistä mutta mikä se toinen oli? Botticelli? Laulun sisar Saara panee kirkon sekaisin: "She got caught with the abbot" Siinä kohtaa hallitut liikkeen herpaantuvat, olen kompastua. Abbot! Se se oli. Abboticin Novum! Tapahtui jotain mitä ei koskaan ole tapahtunut. Lopetin tanssin kesken. Alice Cooperin poeettinen säe kuolemansyynnistä jäi tylästi kesken painaessani stoppia. Ääni vain ei loppunut. Se vaihtui käheään baritoniin joka kaikui jostain yläviistosta: "aaaa!" Vaari siellä kiitti Jahvea, lujaa. Tuli hiljaista. Koko talo ikään kuin huokaisi. Teeveen mölinäkin oli poissa. Luulen että isäkin kunnioittaa päätöstäni sammuttaa hard rock. Ihmettelee olenko tullut järkiini. En ole. Syöksyn googlaamaan Abboticin ja opin että se on antibiootti tulehduksiin. Siksikö isä käyttäytyy oudosti? Vessan ovi on kolahdellut tiuhaan. Samalla kun luen antibiootteja tarvittavan myös sukupuolitauteihin, mieleeni tulee madame Liangin sanat ulko-ovellamme. Hänen äänensä ei ollut kova, kuten yleensä, vaan varovainen. Is it sure? Idästä tulleen englantti on vokaaleja vääntävää. Ehkä viimeinen sana ei ollutkaan "sure", vaan ... "sore". Arka. "Saisinko nähdä sen sopimuksen?" aloitan sovinnollisesti. Isä nytkähtää mutta tuijottaa edelleen Ridgeä lähikuvassa. Tv ole peili, vaikka kuinka toivoisi. "Miksi?" hän toteaa viimein. "Haluaisin testata näköni", ja ennen kuin hän todistaa yksinkertaisuutensa, jatkan: "että onko se muurahaisprintti niin pientä." Nahkatuoli narisee hänen kääntyessään. "Voit mennä takaisin huoneeseesi harjoittelemaan" "Sinäkin kärsit", sanon. "Tuplasti", hän vastaa ja marttyyriuden nostattamana kääntyy tavanomaiseen asentoonsa. Niin. Alapään tulehdus ja yläpään masennus. "Joko sitä kahden vuoden pakkosopimusta ei ole, tai sitten meillä on varaa käydä siellä. Ja olen sinulle niin rakas, ettei raha olisi este. Enkä nolannut sinua kun ylitin

koreografian tehden siitä paremman. Lähdit muista syistä" Hän on kammennut itsensä ylös ja tuijottaa suu auki. Toinen käsi kilistelee autonavaimia taskussa. Aina kun totuutta kaivellaan, hän lähtee ajelulle. Voisin olla ilkeä ja kysyä ovatko pallit paisuneet, mutta vetoan syyllisyyden sijasta toivoon. "Olen opetellut uutta hyppyä." Tapettava katse yritti tulkita tietojani. Hän mietti oliko puhunut sivu suunsa apteekissa. "Olet oikeassa", hän tunnusti. "Et sinä nolannut minua." Se oli totta. "Vatsaani alkoi sattua", hän jatkoi ja tutki ilmettäni etsien uskomisen merkkejä. Arvasin hänen kiertävän nolon totuuden ja sanon sen ääneen: "Tiesin sen" Hän hymyili takaisin, avainten kilinä lakkasi ja isän koko olemus rentoutui. "On olemassa muitakin tanssistudioita kuin Liang." "Se on tuttu paikka; meillä on yhteistä historiaa", puolustin. "Uusi studio voi antaa uusia ideoita" "Ideat ovat minussa. Sitäpaitsi Liang on lähellä" "Meillä on auto." "Madame Liang ymmärtää minua" "Hän käyttää sinua hyväkseen jotta menestyisi" "Mutta isä! Niin minäkin!" Hiljaisuus. Isä näyttää miettivän. Kun hän nostaa viimein katseensa ja punertavat silmänsä, tiedän että seuraavaksi hän pudistaa hitaasti päätään. Ennen kuin liike alkaa, puhelin pärähtää. Hypähdämme molemmat. Olen lähempänä: "Pelkosilla, Peter puhelimesta." Ääni toisessa päässä aiheuttaa pelkotoivon kuopauksen vatsassa. Myös mieli lämppeää. Naisääni pyytää isän puhelimeen. Ojennan luurin ja seuraan kuinka hänen äänensä ensin kiristyy, yrittää pitää pintansa, ja sitten hennosti säröillen muuttuu myötäileväksi ja yhä useammin isän pää kääntyy katsomaan minua. Vilkuilen kaiuttimen nappia, mutta isä huomaa sen ja kääntyy pois päin. Kuulen vain hänen äänensä. "Ok. Apology accepted. But we won't promise anything." Tekisi mieli rynnätä halaamaan, mutta en liiku. Mikään ei ole vielä varmaa. Isä on ennenkin antanut toivoa ja sitten vienyt sen pois. "Huomenaamulla", hän tokaisee kuin mitään ei olisi tapahtunut, ja laahautuu saippuasarjojen ääreen. Minä jään eteiseen sykkimään. Päivä valkeni kauniina: nurmikko kiilteli yöllistä kastetta ja ilma oli puhdas ja viileä. En ollut pystynyt nukkumaan, vaan katsellut valon lisääntymistä ja yrittänyt häivyttää kaipausta tanssistudioon harjoitelemalla liikkeitä, mutta se vain syvensi sitä. Isä käski ottaa varusteet mukaan - varmuuden vuoksi. Se oli omituinen lisäys, sillä mikään ei ollut niin varma kuin että minä pääsisin tänään estradille. Matka studiolle meni hiljaisuudessa. Minä ajattelin tulevaa menestystä elämässä ja isä, varmasti tulevaa tapaamista. Ellen olisi tiennyt mitä heidän välillään oli tapahtunut, olisin ihmetellyt isän orjamaista asennetta ja loukkaantunut ettei hän iloinnut puolestani. Minun menestykseni on hänen menestyksensä. Madame Liang odotti keskellä salia ryhdykkäänä. Mustat tuuheat hiukset kiiltelivät aaltoillen, suklaanruskeat silmät vilkahtelivat ja pehmeät punaiset huulet hymysivät. Vain hengityksestä ja käsistä pystyi pääättelemään hänen olevan hermostunut. Kuka tahansa muu mies olisi rakastunut oitis. "Hei." Liang aloitti. Isä ei vastannut vaikka leukaluut jauhoivatkin. Kului sekunti, kaksi. Tanssinopettajan kädet kävivät epätoivoisemmiksi, huulet pysyivät raollaan kuin jotain pyrkisi vielä ulos niiden välistä. Kaunottaren kasvonpiirteet alkoivat vetäytyä alaspäin ja vasta kun naisen huulet puristuivat yhteen ja silmät valmistautuivat kyyneliin, minä avasin suuni. "Hei." Liang katsoi isääni aivan kuin tämä olisi sanonut sen. isäni, jääräpäinen pässi. Kuka tahansa muu mies... Madamen kasvojen jokaikinen ihopoimu ja huokonen näytti rukoilevan anteeksiantoa, myös äänensävy. "We have a place for stidendiary." Sitten isä katsoi häntä. Tai pikemminkin porasi katseensa kallon läpi nähdäkseen mitä sisällä tapahtui. Isä tuntui lyijypatsaalta kun nykäisin häntä hihasta. Hän ei hievahtanutkaan. Jotain hän oli kuitenkin tuntenut, sillä hänen oikea kätensä alkoi nousta, hitaasti, kohtalonomaisesti se nousi olkapäälleni. Hän vilkaisi minua vakavana, mutta ymmärtäen. "I have been thinking Peter -" Nainen aloitti, muttei ehtinyt lopettaa kun minä karjaisin "Yes!" Ääneni kuului, mutta muuten olin näkymätön, he vain tuijottivat toisiaan. Isä kuin vanhaa juurioksentanutta juoppoa, madame

Liang kuin hyvyyden ruumiillistumaa. Heidän ulkomuotonsa kohtasivat juuri päinvastaisessa asetelmassa. Joku sanoi "Minä rakastan sinua." En tiedä kuka ja kenelle, mutta sen seurauksena isä kääntyi puoleeni ja nyökkäsi. Olin taas olemassa! Kiitos isä! Lupia kyselemättä ryntäsin pukuhuoneeseen, vaihdoin vaatteet ja pompin takaisin kuin ihmisjäni. Madame Liang tarttui päähäni kaksin käsin, veti rinnoilleen ja antoi pusun pääläelle. "I've missed you." Sisälläni värähti, heräsi, jokin muu kuin tanssi joka oli elämäni. Hylkäsin tunteen ja juoksin äänentoistolaitteelle. Luotin kaikkeen varautuneeseen madameen ja painoin playta. Olisin toivonut enemmän yleisöä. Cd raksutti. Jalkani odottivat. Salin hämärässä seisojaksi kaksi ihmishahmoa, joista sorjempi otti sivuaskelen kohti leveämpää. Ja kuin korostaakseen kitaran eroottista alkua, tähän asti liikkumaton hahmo otti samanlaisen askelen, mutta poispäin edellisestä, eikä se enää haitannut minua, sillä olin jo ilmassa. Ilmassa jossa kajahtivat tenoriäänellä itketyt sanat: "The world is on fire..."